

Eustratie din Constantinopol

Despre starea sufletelor după moarte

Colecția **TEOLOGIE BIZANTINĂ**

Colecția **TEOLOGIE BIZANTINĂ** își propune să publice, în traduceri noi însoțite de studii și referințe critice, izvoare teologice, texte dogmatice, polemice sau simbolice, absolut esențiale unei bune cunoașteri a rafinamentelor și subtilităților de gândire ale scriitorilor și teologilor bizantini, oferind o nouă lumină asupra unor teme încă disputate și o bază pentru un posibil dialog teologic. Colecția se adresează deopotrivă specialiștilor, clericilor, studenților și cititorilor interesați de teologie, oferind volume care benefician de îngrijire științifică.

Editor general:

Pr. Dragoș Bahrim

Consiliul științific:

Pablo Argárate (Universităt Graz)

Pr. Daniel Benga (Ludwig Maximilians Universität, München)

Petre Guran (Institutul de studii sud-est europene, București)

Jean-Claude Larchet (Strasbourg)

Adrian-Nicolae Lemeni (Universitatea București)

Pr. Gheorghios Metallinos (Atena)

Ionuț-Alexandru Tudorie (St Vladimir's Orthodox Theological Seminary,
New York)

Lucrare apărută în cadrul

Departamentului de valorizare a tezaurului patristic

Colecția *Teologie Bizantină*

1

Eustratie din Constantinopol

Despre starea sufletelor după moarte

Traducere din limba greacă veche,
studii, note de
IEROM. ARSENIE POHRIB

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EUSTRATIE DIN CONSTANTINOPOL, sfânt

Despre starea sufletelor după moarte / Eustratie din Constantinopol; trad. din lb. greacă veche, studii, note și ed. îngrijită de ierom. Arsenie Pohrib; carte tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei. - Iași: Doxologia, 2019

Conține bibliografie. - Index

ISBN 978-606-666-845-3

I. Arsenie Pohrib, ieromonah (ed. șt.)

2

© DOXOLOGIA, 2019

ISBN: 978-606-666-845-3

Cuprins

Lista de abrevieri	7
Studiu introductiv	11
I. Eustratie din Constantinopol. Câteva elemente biografice și opera sa	11
II. Tratatul <i>De statu animarum post mortem</i>	19
III. Aspecte teologice ale învățaturii lui Eustratie în <i>De statu animarum post mortem</i>	38
IV. Concluzii	75
Planul textului	79
Eustratie din Constantinopol <i>Despre starea sufletelor după moarte</i>	87
Anexă: Scurt istoric al doctrinei somnului sufletelor după moarte, însoțit de numele unor presupuși adversari ai lui Eustratie	209
Bibliografie	229
Résumé	245
Indici	253
Indice de referințe scripturistice	255
Indice de nume proprii, de cuvinte care derivă din acestea și de titluri ale cărților scripturistice citate	263
Indice tematic	270

O apologie pentru lucrarea sufletelor după moarte: tratatul *De statu animarum post mortem* al lui Eustratie din Constantinopol

Studiu introductiv

I. Eustratie din Constantinopol. Câteva elemente biografice și opera sa

Autorul tratatului *De statu animarum post mortem*¹ (*Despre starea sufletelor după moarte*) este Eustratie, unul dintre cei mai importanți hagiografi bizantini ai secolelor al VI-lea și al VII-lea.

¹ *De statu animarum post mortem*, a cărui traducere din limba greacă veche în română este prezentată în a doua parte a acestui volum, este titlul în limba latină a tratatului lui Eustratie, care va fi folosit în întreaga lucrare de față. Titlul grecesc, găsit în manuscrisul *Vat. gr.* 511, cea mai veche mărturie a acestui text ajunsă până la noi, este: Λόγος ἀνατρεπτικός πρὸς τοὺς λέγοντας μὴ ἐνεργεῖν τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς μετὰ τὴν διάζευξιν τῶν ἑαυτῶν σωμάτων (*Cuvânt de apărare împotriva celor care spun că sufletele oamenilor nu mai lucrează după despărțirea de trupurile lor*). Dacă acesta este însuși titlul pe care Eustratie l-a dat lucrării sale, rămâne o chestiune deschisă. A se vedea, de asemenea, *De statu animarum post mortem* în Leo Allatius, *De utriusque Ecclesiae occidentalis atque orientalis perpetua in dogmate de purgatorio consensione*, Roma, 1655, pp. 336-580. Traducerea latină a tratatului a fost editată de J.-P. Migne în *TCC* 18, Paris, 1841, pp. 465-514. Ediția critică folosită pentru traducerea în limba română a tratatului este P. Van Deun (ed.), *Eustratii Presbyteri Constantinopolitani, De statu animarum post mortem* (CPG 7522), CCSG 60, Brepols, Turnhout, 2006.

Cu toate acestea, când se dorește construirea unei biografii complete a acestui scriitor, cercetătorul ajunge rapid la concluzia că nu posedă decât date foarte sumare despre el, întrucât numele său nu apare decât foarte rar în manualele de literatură patristică, rămânând multă vreme necunoscut. Se pare, însă, că acest scriitor a jucat un rol destul de important în literatura și dispuțele teologice din secolul al VI-lea.

I.1. Presbiterul Eustratie și legătura cu patriarhul său

Cine a fost, totuși, Eustratie? Din puținele date care au ajuns până la noi, știm doar că a fost activ la Constantinopol spre sfârșitul secolului al VI-lea. Din păcate, suntem în imposibilitatea de a preciza datele nașterii și cea a trecerii sale la Domnul. Incertitudinea planează și asupra originii sale. O ipoteză îi atribuie ca localitate de origine cetatea Melitene, actuala Malatya, în estul Capadociei, de unde ar fi ajuns la Constantinopol, dar această informație nu este sigură, după cum arată profesorul belgian Peter van Deun în introducerea ediției critice a textului tradus aici², precum și Jean Darrouzès, în articolul pe care i l-a dedicat în *Dictionnaire de Spiritualité*³. Totuși, potrivit cercetătorului de la Leuven, textul care ar putea lăsa să se presupună că autorul nostru a fost originar din cetatea Melitene este un anume fragment pe care îl citim în *Passio Golindouch (Pătimirea Sfintei Golinduh)*, scrisă, după cum vom vedea în paginile următoare, de Eustratie însuși⁴.

² *De statu animarum post mortem*, CCSG 60, p. IX.

³ J. Darrouzès, „Eustrate de Constantinople”, în *DSP*, t. 4, Paris, 1960, 1718.

⁴ La pagina 169, liniile 12-13 ale ediției lui A. Papadopoulos-Kerameus, autorul caracterizează pe un anume Domițian ca fiind *ὁ ἀγιώτατος καὶ μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἡμετέρας Μελιτινῶν μητροπόλεως*, insistând pe cuvântul *ἡμετέρας*; Eustratie, *Passio Golindouch*, ed. Papadopoulos-Kerameus, în *AHS* 4, 1897, p. 169.

Cu mai multă certitudine putem afirma – și aceasta rezultă mai ales din titlul operelor care îi sunt atribuite – că Eustratie a fost preot (πρεσβύτερος) al Marii Biserici „Sfânta Sofia” din Constantinopol și că în această cetate și-a redactat, cel mai probabil, operele sale⁵.

Tot despre Eustratie mai știm că a fost cu siguranță ucenicul Sfântului Eutihie, patriarh al Constantinopolului, care, printre altele, a prezidat Sinodul ecumenic de la Constantinopol din 553 și condamnarea celor *Trei capitale*. Potrivit istoricului Evagrie Scolasticul, atunci când a apărut nedumerirea discutată la al cincilea Sinod ecumenic dacă o persoană ar putea fi anatimizată după moarte pentru erezie, Eutihie, pe atunci un călugăr aproape necunoscut, care slujise ca apocrisiar⁶ al episcopului de Amasia, a răspuns că da, argumentând că și regele Iosia a nimicit nu numai pe preoții idolilor, ci și, împreună cu aceștia, a ars pe jertfelnice și oasele omenești ale celor care muriseră cu mult timp înainte⁷. Când Iustinian a auzit acest lucru, nerăbdător fiind să-i condamne pe Teodor din Mopsuestia, pe Teodoret de Cyr și pe Ibas din Edessa

⁵ De exemplu, în titlul grec al tratatului *De statu animarum*, citim: *Εὐστρατίου πρεσβυτέρου τῆς ἀγιωτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως* (Eustratie, *De statu animarum*, l. 1-2; *infra*, p. 89); vezi și G. Dagron, „L'ombre d'un doute: L'hagiographie en question, VIe-XIe siècle”, *DOP*, 46, 1992, p. 64; cf. N. Constatas, „An Apology for the Cult of the Saints in Late Antiquity: Eustratius Presbyter of Constantinople, *On the State of Souls after Death* (CPG 7522)”, *J ECS*, 10, 2002, p. 268.

⁶ ἄποκρισιάριος, era în Imperiul Bizantin și apoi în Imperiul Otoman o persoană însărcinată cu transmiterea în provincia a răspunsurilor și a edictelor emise de împărat (sau de sultan). Apocrisiarul putea fi și mandatarul, delegatul conducătorilor Bisericilor creștine (papi, patriarhi); cu alte cuvinte, era un înalt demnitar al Bisericii creștine.

⁷ *The Ecclesiastical History of Evagrius Scholasticus*, trad. M. Whitby, Liverpool University Press, Liverpool, 2000, pp. 242-247. Referința scripturistice este la IV Reg. 23, 4-21.

pentru un acord cu monofiziții⁸, l-a ridicat pe Eutihie pe scaunul de patriarh de Constantinopol, îndată după moartea patriarhului Mina, în anul 552, deschizând astfel calea lui Eutihie pentru a prezida Sinodul⁹.

Perioada de după Sinodul al V-lea ecumenic, adică anii 553-565, este prezentată de Eustratie în lucrarea sa *Vita Eutychii* (*Viața lui Eutihie*) ca una de armonie între Eutihie și Iustinian. Cu toate acestea, în ultimul an al vieții sale, Iustinian a îmbrățișat aftartodochetismul¹⁰, doctrina formulată de către monofizitul Iulian din Halicarnas în anul 530. Însă, întrucât Iustinian era înșelat și ceruse ca această învățătură să fie aprobată de toți episcopii¹¹, după mărturia preotului Eustratie, însuși patriarhul a fost cel care a condus opoziția împotriva aftartodochetismului împăratului¹² și, din această cauză, avea să întâmpine mari probleme, fiind exilat pentru mai mulți ani. Eutihie a rămas la conducerea Bisericii din Constantinopol de la sfârșitul lunii august 552 până la 31 ianuarie 565 și, pentru a doua oară, din 3 octombrie 577 până la 5/6 aprilie 582¹³.

⁸ P.T.R. Gray, *The Defense of Chalcedon in the East (451-553)*, Brill, Leiden, 1979, pp. 64-70.

⁹ Cf. *The Ecclesiastical History of Evagrius Scholasticus*, trad. M. Whitby, pp. 242-247.

¹⁰ Aftartodochetismul (gr. *aphthartos*, nesticăcios; gr. *dokesis*, asemănare) este o erezie susținută de Iulian din Halicarnas (sec. VI), potrivit căruia trupul lui Hristos născut din Fecioara Maria, al Noului Adam, era incoruptibil. După el, umanitatea lui Hristos este nu doar fără păcat, dar nici nu poartă urmările păcatului lui Adam, adică slăbiciunile și afectele ei naturale.

¹¹ Cf. L. Van Rompay, „Society and Community in the Christian East”, în M. Maas (ed.), *The Cambridge Companion to the Age of Justinian*, Cambridge University Press, Cambridge, 2005, p. 254.

¹² Cf. *Eustratii Presbyterii, Vita Eutychii Patriarchae Constantinopolitani*, 1175-1182, ed. C. Laga, CCSG 25, Brepols, Turnhout 1992, p. 39.

¹³ Vezi Van Deun, „Introduction”, în P. Van Deun (ed.), *Eustratii Presbyteri Constantinopolitani*, p. IX.

Aşadar, refuzând să primească aftartodochetismul, Eutihie a fost depus din scaunul patriarhal de către împăratul Iustinian în anul 565¹⁴, trimis în exil în Asia Mică, probabil la o mănăstire din Amasia¹⁵, fiind înlocuit de Ioan Scolasticul (565-577). Cel care-l însoţea în toată această perioadă era tocmai Eustratie, ucenicul său apropiat. Eutihie a fost repus în scaun de împăratul Iustin al II-lea după ce Ioan a murit în anul 577¹⁶ şi a rămas patriarh până la trecerea sa la Domnul în 582. Eustratie, în mod firesc, şi-a urmat dascălul la întoarcerea în cetatea imperială, acolo unde a rămas activ ca preot şi scriitor¹⁷.

Înainte însă de a-şi scrie apologia pentru cultul sfinţilor, Eustratie era foarte preocupat de întărirea cultului patriarhului Eutihie, mort nu cu multă vreme în urmă, pe care-l considera vrednic de toată cinstirea¹⁸, şi a făcut aceasta mai ales prin scrierea preţiosului document al hagiografiei bizantine, care relatează viaţa marelui Patriarh. Astfel, ca hagiograf şi preot al celei mai importante biserici din capitala imperiului, Eustratie a avut un

¹⁴ Constatas, „An Apology for the Cult of the Saints”, p. 268; L. Demos, *The Cult of the Saints and its Christological Foundations in Eustratios of Constantinople's* De statu animarum post mortem, teză de doctorat, Harvard Divinity School, 2010, p. 29.

¹⁵ Van Deun, „Introduction”, pp. IX-X. Van Deun menţionează Amasia, oraş situat pe ţărmul sudic al Mării Negre, ca loc posibil unde patriarhul Eutihie şi ucenicul său şi-ar fi trăit exilul, căci acolo se găsea mănăstirea unde Eutihie trăise cu ceva timp în urmă.

¹⁶ P. van den Ven, „L'Accession de Jean Scholastique au siège patriarcale de Constantinople en 565”, *Byz.*, 35, 1965, pp. 320-321.

¹⁷ Pe larg la C. Laga, *Eustratius van Constantinople: de mens en zijn werk*, teză de doctorat, Universitatea Catolică din Leuven, 1958.

¹⁸ «În toate vrednic de cinstire (pentru mine) şi mare căpetenie sfântă» (ὅ τὰ πάντα [ἐμοί] τιμία καὶ ἱερά κεφαλὴ; cf. Eustratie, *De statu animarum*, l. 1045, *infra*, p. 132).

rol important în această largă controversă privind sufletele și hristologia¹⁹.

I.2. Opera literară a lui Eustratie din Constantinopol.

Câteva aspecte

Nu numai că Eustratie din Constantinopol este un personaj aproape necunoscut, așa cum am arătat, dar se pare că și opera sa a rămas în mare parte ascunsă cititorilor. Dintre textele care îi sunt atribuite, mai cunoscute sunt, poate, scrierile sale hagiografice. Potrivit cercetării lui Peter van Deun, sub numele lui Eustratie s-au transmis trei texte²⁰.

Să ne oprim mai întâi la *Vita Eutychiei*. La scurt timp după moartea patriarhului, Eustratie a întocmit o scriere hagiografică în care laudă viața marelui Eutihie, model desăvârșit de sfânt, care a știut să armonizeze în propria-i viață chemarea de monah și slujirea de episcop al lui Hristos. Dispunem astăzi de o ediție critică a vieții Patriarhului Eutihie, dascălul lui Eustratie (*CPG* 7520; *BHG* 657)²¹, stabilită în 1992 de Carl Laga, profesor la Catedra de studii bizantine a Universității Catolice din Leuven.

¹⁹ Cf. Constatas, „An Apology for the Cult of the Saints”, p. 268. În calitatea sa de preot la „Sfânta Sofia” și hagiograf, Eustratie era fără îndoială implicat în dezbaterile din vremea aceea privind sufletele omenești și hristologia. În realitate, *Vita* patriarhului Eutihie prezintă destule elemente semnificative pentru cunoașterea hristologiei secolului al VI-lea.

²⁰ Cf. Van Deun, „Introduction”, p. X.

²¹ *Vita Eutychiei*, scrisă după moartea lui Eutihie din 582, a fost editată de Carl Laga, *Eustratii Presbyterii, Vita Eutychiei Patriarchae Constantinopolitani*, CCSG 25, Turnhout, Brepols, 1992. Textul acesta constituie o sursă importantă pentru istoria hristologiei secolului al VI-lea. Cf. A. Cameron, „Eustratius' Life of Eutychius and the Fifth Ecumenical Council”, în J. Chrysostomides (ed.), *Kathegetria. Essays Presented to Joan Hussey for Her Eightieth Birthday*, Porphyrogenitus, Camberley, 1988, pp. 225-247.

Eustratie din Constantinopol

Despre starea sufletelor după moarte

Al lui Eustratie, preotul preasfintei și Marii Biserici¹ a lui Dumnezeu din Constantinopol, Cuvânt împotriva celor care spun că sufletele oamenilor, după despărțirea de trupurile lor, nu mai sunt active și că nu mai este cu puțință ca acestea să dobândească vreo binefacere din rugăciunile și ofrandele aduse lui Dumnezeu pentru folosul lor. Însă [sufletele]² cu adevărat primesc binefaceri și sunt ușurate, după cum veți vedea, citind mai departe în această carte.

Înțeleptul Solomon, fiul prorocului și împăratului David³, cel ce de la [cuvântul evreiesc] pace și-a luat numele⁴, vrând să ne trezească pe noi, cei care dormim întru nepăsare, la cea mai bună făptuire a noastră, a spus: *Până când, leneșule, vei mai sta culcat? Când te vei scula din somnul tău⁵. Și iarăși: Du-te, leneșule, la furnică, vezi munca ei și fii mai înțelept decât ea⁶. Însă dacă acestea nu vă sunt îndeajuns, mai adaugă încă: Mergi la albină*

¹ Biserica „Sfânta Sofia” din Constantinopol.

² Cuvintele inserate între paranteze drepte apar uneori în text pentru a ajuta la buna înțelegere a traducerii, dar și pentru a arăta locurile unde Eustratie introduce propriile cuvinte în textele autorilor pe care îi citează.

³ Cf. Mt. 1, 6.

⁴ Cf. I Par. 22, 9. Numele *Solomon* provine din aceeași rădăcină ca și cuvântul *pace* (shalom). Această etimologie a numelui lui Solomon este bine cunoscută în literatura patristică greacă. A se vedea *Onomastica sacra* 174, 93-94 și 180, 40-41 (p. 204 și 208); Origen, *Comentarii în Ioannem* (CPG 1453), VI, 1, 5, p. 130, 30-33 etc.

⁵ Pilde 6, 9.

⁶ Pilde 6, 6. Referirea la *furnică* ca model de lucrare și grijă pentru viitor este comună multor literaturi: în Grecia (Esop) și deja în Canaan. A se vedea și Pilde 30, 25 unde furnica este simbol al înțelepciunii. Cartea *Proverbelor* mustră

și vezi cât e de harnică și cât de iscusit săvârșește lucrarea sa⁷, a cărui muncă o folosesc spre sănătate și împărații și oamenii de rând⁸. Ce voiește, deci, autorul⁹ cărții *Pildelor* să ne spună atunci când se folosește de aceste fâpturi, dându-le ca exemple? Pare-mi-se că spune astfel de lucruri, nu numai din cauza celor care sunt nelucrători și trăiesc în amortirea trupului, dar și pentru că, folosind o asemenea imagine, dorește să le arate pe fiecare dintre cele două moduri diferite de viață și purtare a oamenilor, dintre care unul, cel al furnicii, este cel mai pământesc, căci [aceasta] se târăște pe pământ și ia din roadele lui lucrate prin munca altora și iarăși le ascunde sub pământ. Astfel este râvna furnicilor: înaintea ochilor noștri iau din cele ce sunt puse la păstrare și, furând în ascuns, își îngroapă bogățiile lor nevăzute, faptă pe care văzând-o cineva, pe bună dreptate, ar putea-o asemăna cu nebuneasca și mult dorita îmbogățire a celor mai răi oameni. De cealaltă parte, viețuirea albinei, fâptură liberă și cu lucrare cinstită, arată purtarea oamenilor care bine viețuiesc în mod desăvârșit. Aceștia, următori ai virtuții, fac întocmai albinei, nu lucrează nici hoțeste, nici cu lăcomie și nici nu devin iubitori de cele care aparțin altora, ba dimpotrivă, dăruiesc mai mult de

prin ironiile sale lenea și pe cel leneș. Peter Van Deun, în ediția sa a tratatului *De statu animarum*, Brepols, Leuven, 2006, urmând *Vat. gr.* 511 și *Vat. gr.* 675, folosește imperativul ἴσθι, „fi”, în locul imperativului ἴθι, „mergi”, care este conform ediției lui Leon Allatius, Roma, 1655.

⁷ Aristotel folosește și el același cuvânt, ἐργάτις, pentru a numi sânguina albinelor. A se vedea *Historia animalium*, 625b24. De asemenea, vezi și J. Cook, *The Septuagint of Proverbs: Jewish and/or Hellenistic Proverbs? Concerning the Hellenistic Colouring of LXX Proverbs*, Brill, Leiden, 1997, pp. 154-166, și G. Gerleman, *Studies in the Septuagint*, Gleerup, Lund, 1946, p. 31, care arată că traducătorul *Pildelor* a avut acces, fără îndoială, la scrierile lui Aristotel, întrucât ἐργάτις apare doar de această dată în *Septuaginta*.

⁸ Pilde 6, 8 (*Septuaginta*).

⁹ Solomon.

o parte din adăposturile lor celor apropiați ai lor și, la fel ca [albina], care zboară și culege ce e mai frumos din flori, își păstrează cu grijă roadele lor nepângărite și nevătămate. Încă și mai mult, nu doar pentru nevoile ei proprii albina săvârșește o lucrare asemenea, ci și „împăraților, oamenilor de rând” și tuturor, aceasta „dăruiește” din belșug din „munca ei” o dulce și prea plăcută bucurie „întru sănătate”¹⁰.

Mai mult decât atât, să cunoaștem și că, de este ceva care poate ajuta la o altă înțelegere a lucrurilor sau, altfel spus, a scopului căutat, acesta este simbolul¹¹ celor [două] fapte obișnuite. Și socotesc că este în întregime astfel. De multe ori, în diferite chipuri, descoperim dumnezeiasca Scriptură grăindu-ne prin exemplificări, pilde și simboluri și, mai ales, pe Domnul și Dumnezeuul nostru în Evanghелиi vorbind și învățând prin pilde nu numai în fața mulțimilor¹², dar și sfinților Apostoli¹³. Unde, deci, vrem să ajungem prin aceasta și pentru ce folos sunt arătate astfel de citate scripturistice în cuvântul de început? Anumiți oameni, întrucât se îndeletnicesc cu învățăturile teoretice, dorind să filosofeze despre sufletele omenești și, pentru a întocmi o învățătură despre acestea, afirmă cu tărie și spun că, după plecarea dintr-o această viață, după despărțirea sufletelor de trupuri, fie sfinte sau [altfel], [sufletele] rămân inactive. Și, prin urmare, chiar dacă sufletele sfinților se arată oamenilor, potrivit firii ori existenței lor personale, [cei care cred că filosofează] spun că acestea nu se arată [cu adevărat]. În schimb, spun ei, o putere dumnezeiască ia chipul [sfinților] și aceasta este cea care înfățișează sufletele lor ca fiind active; potrivit lor, sufletele sunt într-un anume loc¹⁴, neputând

¹⁰ Cf. Pilde 6, 8.

¹¹ αἰνύματα.

¹² Cf. Mt. 13, 2-3.

¹³ Cf. Lc. 8, 9-11.

¹⁴ Eustratie notează că despre acest loc nu s-a spus că ar fi raiul sau iadul. În credința acelor vremuri, sufletul celui plecat așteaptă Judecata cea finală,

niciodată după plecarea din trupuri să se arate în această viață oamenilor.

Ce vom spune celor care mărturisesc astfel de lucruri? Ce altceva, oameni buni, decât numai să ne facem următori „furnicii” și să *devenim mai înțelepți decât ea*¹⁵, să nu dormim veșnic și să nu ne lăsăm împovărați de greutatea somnului urmând astfel celor trândavi; să dăm astfel îndemn și sufletelor noastre! Prin urmare, din moment ce mica insectă [furnica], *cu toate că nu îi este la îndemână cultivarea câmpului și nici nu are mai mare pește ea, își pregătește de cu vara hrană pentru sine și strânge din belșug la vremea recoltei*¹⁶, ni se cuvine și nouă, cu atât mai mult, ca niciodată să nu ne îngrijim, [din moment ce] avem atât „îndrumători”, cât și „belșug de provizii”¹⁷, pe care le găsim în dumnezeieștile Scripturi și în învățăturile Părinților. Nu ezitați, deci, să cercetați, după putința voastră, asupra celor puse în discuție. Cu adevărat, albina, *deși slabă în putere*¹⁸, zboară peste câmpuri, culege dulceața florilor folosindu-și picioarele în loc de mâini și

deci nu este nici în rai, nici în iad. Pentru a afla mai multe despre somnul sufletului în credința creștină timpurie, a se vedea F. Gavin, „The Sleep of the Soul in the Early Syriac Church”, *JAOS*, 40, 1920, pp. 103-120. Pentru a cunoaște și alte variațiuni ale speculației teologice și filosofice în Antichitatea târzie privind inactivitatea sufletului după moarte, a se consulta și N. Constatas, „An Apology for the Cult of Saints in Late Antiquity: Eustratius Presbyter of Constantinople, *On the State of Souls after Death (CPG 7522)*”, *J ECS*, 10, 2002, pp. 278-281.

¹⁵ Pilde 6, 6.

¹⁶ Pilde 6, 7-8; cf. Pilde 30, 24-25. Libera lucrare a furnicilor este pusă în opoziție cu lucrarea supravegheată a omului, adevărată înrobire. Termenii folosiți sunt cu siguranță termeni legați de această îndeletnicire, a căror traducere nu pretinde să fie exactă.

¹⁷ Este vorba aici despre o provizie de citate biblice și patristice; cf. Pilde 6, 7-8.

¹⁸ Pilde 6, 8 (Septuaginta).

zidește cu înțelepciune stupi de albine, apoi lasă [florile] spre recoltare celor pricepuți în lucrarea practică¹⁹. Iar cei ce cu pricepere culeg dulceața florilor și fac topirea²⁰ acesteia, oferă din belșug din roadele câmpului celor în nevoie. Dar în timp ce aceștia, care [lucrează în stupărit] trăind o viață trecătoare și luând plata dulcelui comerț, pentru o vreme scurtă se umplu cu plăcere, noi, în schimb, năzuim după plinătatea unei hrane a cugetelor căutată de mulți. Și dorim încă a hrăni, nu stomacul trupului care întotdeauna se umple și iarăși se golește, ci sufletul care vrea să mănânce dintru această hrană; noi nu facem întocmai după cum este obiceiul mulțimii, care pune deoparte mâncarea după cum îi este voia, ci năzuim după ceva mai mult, adevărind cuvântul Eclesiastului că: „*Ochiul nu se satură cu câte vede, nici urechea nu se umple cu câte aude*²¹; este [deci] de neapărată trebuință să cercetăm după putere și [pe măsura]²² înțelegerii noastre [cele amintite]^{23,24}.”

„Vom vorbi [acum]²⁵, însă nu cât [impune subiectul de față]²⁶, ci cât [ne este cu putință să-l înțelegem]²⁷, căci, potrivit firii [noastre], în întregime ne lipsește putința de a străbate cu ochii noștri locul cuprins între cer și pământ, [după cum marele Vasile spunea undeva]²⁸; or, cum nu putem să vedem mai mult, [de îndată] și

¹⁹ Apicultorii.

²⁰ Mierea.

²¹ Eccl. 1, 8.

²² Adăugat de Eustratie.

²³ Adăugat de Eustratie.

²⁴ Sfântul Vasile cel Mare, *De fide*, PG 31, 465.

²⁵ Adăugat de Eustratie.

²⁶ Adăugat de Eustratie.

²⁷ Adăugat de Eustratie.

²⁸ Adăugat de Eustratie.

respingem²⁹. De aceea, așa cum s-a spus, să ne îndreptăm atenția spre cunoașterea și cercetarea învățaturii puse înaintea noastră sub chipul insectelor. Și se poate ca exemplul acesta să fie găsit ca purtător de simbol al sufletului și al trupului după despărțirea acestora prin moarte, nefiind nici în desăvârșită nepotrivire cu realitatea, însă nici întru totul pe măsura acesteia. Exemplele, fie sunt primite, fie lepădate; iar dacă cineva vrea să asemenea totul cu totul [adică exemplul cu realitatea reprezentată], atunci acesta nu mai este exemplul aceleia, ci doar un lucru identic ei. Așadar, drept este să se tragă din același exemplu ideea pusă în discuție și să se compare furnica cu trupul și albina cu sufletul. Întocmai ca cea dintâi³⁰, care locuiește puțină vreme în lume, cel mai adesea ducându-și viața sub pământ, adăposturile sale fiind oarecum asemenea unui mormânt, așa este și trupul nostru. În timp ce-și duce viața sa pe pământ, stăruie în durere, în suferință și în nebagare de seamă peste măsură, dar atunci când prin moarte se face liber de acestea și este dat mormântului, rămâne sub pământ până când trâmbița va răsună³¹, după cum și furnica rămâne nemșcată sub pământ până când acesta se va înfierbânta și tunetul va suna cu tărie³². Albina, oarecum mereu în văzduh, deși pare pentru puțină vreme să fie ascunsă, nu se face întru totul nevăzută tuturor, ci doar unora și în parte. Desigur, nu trece dintr-un loc în altul, sub pământ sau în colțurile cele mai întunecate, ci [trăiește] în locurile cele mai luminoase; cu frumusețea și sârguința ce i se cuvin, ea veghează [chiar și] când se odihnește.

²⁹ *Ibid.*

³⁰ Furnica.

³¹ Cf. I Cor. 15, 52; Apoc. 8, 2-6. Trâmbița este un accesoriu întâlnit cu obișnuință în imaginea apocaliptică. Ea este simbolul anunțului solemn al iconomiei dumnezeiești, a vedea cele șapte trâmbițe din Apoc. 8, 6 – 11, 19.

³² Cf. Apoc. 8, 5.

În timpul iernii, atunci când există puțină părtașie din căldura soarelui, iese iarăși din propriul locaș de odihnă și, cu sunetul cel mai dulce, zboară în jur, unde oricând și-ar putea pierde liniștea, și iarăși se întoarce în propriul adăpost. Sufletele, deopotrivă, cu cât au fost mai blânde, mai plăcute și au cultivat dulceață în viața de aici, chiar dacă după acestea [dintru această viață] merg către locașurile cele duhovnicești³³, totuși, prin porunca lui Dumnezeu, se întorc de acolo și se pun în lucrare într-o această viață, a celor care se găsesc încă în iarnă³⁴. Și, fiind trimise, vreau să spun, atât în vise, cât și în vedenii în stare de veghe, ele îi ajută pe mulți oameni³⁵, așa după cum fac și îngerii. La timpul potrivit vom lămuri pe îndelete și acest lucru.

Dar acum, pe cei care nu cugetă după cum se cuvine și învață că nu există lucrare după plecarea sufletelor din trupuri, pe unii ca aceștia îi lăsăm să doarmă, respingând astfel de nesăbuiiri de-ale lor și, cu împreună-lucrarea Duhului Sfânt, vom merge mai departe în cercetarea noastră, punând ca stâlp și temelie³⁶ a învățaturii noastre mărturiile Scripturilor celor dumnezeiești.

Vom începe mai întâi cu scrierea lui Moise, chiar dacă el a prorocit în mod simbolic și ca prefigurare despre aceste lucruri. Astfel, Dumnezeu a spus în *Facerea*, vorbind cu Cain: *Unde este Abel, fratele tău?*³⁷. După ce a spus că *nu știe*³⁸, i-a zis Domnul:

³³ Cerurile. Scriptura greacă pune adesea cuvântul *cer* la plural (de ex. Mt. 6, 9). În II Cor. 12, Pavel folosește termenii obișnuiți evreiești pentru a descrie tărâmurile cerului. În II Cor. 12, 2, el vorbește despre al treilea sau de cel mai înalt cer. În II Cor. 12, 4, pomenește raiul, locul unde Dumnezeuul întronat este înconjurat de îngeri. Iar sufletele celor răi locuiesc în hades/iad.

³⁴ În contextul comparației între suflet și albină, viața aceasta pământescă este asemănată de către autorul nostru cu iarna.

³⁵ Cf. Evr. 1, 13-14.

³⁶ Cf. Evr. 6, 1.

³⁷ Fc. 4, 9.

*Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ*³⁹. Despre aceasta și al doilea Moise, dumnezeiescul Apostol Pavel, spune: *Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai plăcută decât Cain, pentru care a luat mărturie că este drept; el a murit, dar prin credința sa, încă vorbește*⁴⁰. Pentru ce altceva [Dumnezeu] caută la fratele cel viu cercetând despre cel care a murit, dacă nu pentru că el, care a murit, este încă în viață și, trăind, strigă și vorbește, după cum a spus dumnezeiescul Apostol: *încă vorbește*⁴¹? Ce vom spune acestuia? De n-ar fi rămas sufletul lui activ după plecarea din trup, cum ar mai fi putut striga? Ori strigătul nu vine de la un trup neînsuflețit, ci de la o ființă vie, de unde Apostolul, plecând de la o parte⁴² a sufletului, arată întregul său. Și a spus: *A murit, dar încă vorbește*⁴³, atribuind *a murit*⁴⁴, trupului, iar *vorbește*⁴⁵, sufletului. Prin urmare, faptul de „a vorbi”⁴⁶ după moarte, ce vrea să arate acesta? Este [sufletul] lucrător sau nelucrător, viu sau nu? Mie și celor cu minte sănătoasă, viața și lucrarea ni se par a fi același lucru, la fel cum și, dimpotrivă, a nu fi activ, inteligibil sau rațional, înseamnă a nu exista, a nu trăi, a nu fi în lucrare, așa după cum spuneți voi.

³⁸ Fc. 4, 9.

³⁹ Fc. 4, 10. Sângele este considerat ca fiind viața însăși (a se vedea Fc. 9, 4-5; Lev. 17, 14).

⁴⁰ Evr. 11, 4. Deși se referă la textul din *Facerea*, autorul *Epistolei către Evrei* schimbă oarecum conținutul. În Fc. 4, 10 sângele lui Abel strigă, însă aici cel care vorbește este Abel, chiar dacă mort.

⁴¹ Evr. 11, 4.

⁴² Adică strigătul, glasul.

⁴³ Evr. 11, 4.

⁴⁴ Evr. 11, 4.

⁴⁵ Evr. 11, 4.

⁴⁶ Cf. Evr. 11, 4.

Însă se poate ca unii să grăiască împotriva sângelui [care strigă]. Acestora le vom spune că Legea lui Moise este în multe feluri lămuritoare, numind sângele tuturor făpturilor vii iraționale⁴⁷ ca suflet. Și nu este deloc necugetat să se numească sânge un suflet înțelegător și rațional, întrucât au același nume. Dar Moise vorbea cu cei care erau încă imaturi și copii. Și se cunoaște că sângele însuși, prin sine, nici nu strigă, nici nu vorbește, căci este trupesc la înfățișare și pământ⁴⁸. Marele Vasile, episcop al Cezareei și dascăl al lumii⁴⁹, tratează și el această problemă în a opta cuvântare a *Hexaameronului*, spunând acest lucru: „*Să scoată pământul suflet viu*”⁵⁰. Pentru ce «a scos pământul suflet viu»⁵¹? Ca tu să cunoști deosebirea dintre sufletul animalelor și sufletul oamenilor. [Și]⁵² puțin mai târziu vei cunoaște cum a fost făcut și sufletul omului. Acum ascultă despre sufletele viețuitoarelor lipsite de rațiune. Așa precum scrie Scriptura, *sângele este sufletul oricărui animal*⁵³. Dar sângele, când se încheagă, se preface în mod natural în trup, iar trupul, când se strică, se desface în pământ; înseamnă, așadar, că sufletul animalelor este în mod firesc pământesc⁵⁴. Și prin aceasta se arată „deosebirea dintre sufletele animalelor și sufletele oamenilor”⁵⁵. După cum Părintele a spus,

⁴⁷ Adică animalele.

⁴⁸ Cf. Sfântul Ioan Gură de Aur, *In epistulam ad Hebraeos* (hom. 1-34), PG 63, 99.2.

⁴⁹ Pentru Sfântul Vasile cel Mare, vezi s.v. *Vasile al Cezareei* (330-379), în J. A. McGuckin, *Dicționar de teologie patristică*, trad. D. Dâscă și A.-B. Mihăilescu, ed. D. Mîrșanu, Patristica/Studii 13, Editura Doxologia, Iași, pp. 523-525.

⁵⁰ Fc. 1, 24.

⁵¹ Cf. Fc. 1, 24.

⁵² Adăugat de Eustratie.

⁵³ Lev. 17, 11 și 14.

⁵⁴ Sfântul Vasile cel Mare, *Homiliae in hexaameron*, 8, 2, 1-8; S. Giet, *Basile de Césarée. Homélie sur l'hexaéméron*, 2e ed., SC 26 bis, Paris, Éditions du Cerf, 1968.

⁵⁵ *Ibid.*

sufletul animalelor este caracterizat prin „stricarea”⁵⁶ și „desfacerea în pământ”⁵⁷, din care acesta „a fost făcut”⁵⁸. Iar de cealaltă parte este [sufletul] omului care, după stricarea trupului, „continuă să existe”⁵⁹, să strige, să fie activ și, așa cum a spus Apostolul, *încă mai vorbește*⁶⁰, fiind simplu și rațional, cugetător și netrupesc. Și că aceste lucruri sunt întru totul astfel, același Vasile iarăși le arată. În omilia sa la *Psalmul* 114 spune acest lucru: „*Că a plecat urechea Lui spre mine*”⁶¹. Auzul cel dumnezeiesc n-are nevoie ca cineva să grăiască cu glasul ca să-l audă; căci Dumnezeu cunoaște cele cerute numai din frământarea inimii noastre. Oare n-ai auzit că Moise fără să grăiască ceva, ci «cu suspine negrăite rugându-se»⁶² Domnului, a fost auzit de Domnul, Care i-a spus: *De ce strigi la Mine?*⁶³ Dumnezeu aude și sângele unui om drept care nu are nici limbă, nici glas [care să străbată]⁶⁴ văzduhul. Căci prezența numai a faptelor celor drepte este strigăt puternic înaintea Domnului⁶⁵. Părintele [Vasile], asemănând pe Moise și Abel, a arătat că la fel ca Moise, care deși nu cunoscuse încă moartea, ci viețuise și fusese în suflet și trup și care nu vorbea, nu striga și nici nu-L chema pe Dumnezeu cu limba cea trupească, însă făcea aceasta duhovnicește, așa și Abel, „a cărui limbă n-a străbătut prin văzduh”⁶⁶, însuși sufletul său viu și activ înălța rugăciuni Stăpânului. Ioan [Gură de Aur], atotînțeleptul episcop al

⁵⁶ *Ibid.*

⁵⁷ *Ibid.*

⁵⁸ *Ibid.*

⁵⁹ *Ibid.*

⁶⁰ Evr. 11, 4.

⁶¹ Ps. 114, 2.

⁶² Cf. Rom. 8, 26-27.

⁶³ Ieș. 14, 15.

⁶⁴ Adăugat de Eustratie.

⁶⁵ Sfântul Vasile cel Mare, *Homiliae super Psalmos*, PG 29, 485, 39-43.

⁶⁶ *Ibid.*

Constantinopolului⁶⁷, este mai lămuritor cu privire la aceasta în tâlcuirea sa la *Evangelhia după Matei*. Învățând în cuvântarea a optsprezecea, spune: „Fără îndoială, numai cineva în foarte mare necaz poate să se roage și să ceară stăruitor astfel; și când Moise era în durere, s-a rugat așa și a fost auzit. De aceea, Dumnezeu a spus: *De ce strigi către Mine?*”⁶⁸. Și Ana, iarăși, deși glasul nu i se auzea, a împlinit toate câte a voit, întrucât *inima ei striga*⁶⁹. Iar Abel nu tăcea, ci s-a rugat chiar și atunci când era pe moarte și „sângele său striga mai tare decât o trompetă”⁷⁰. Dacă, deci, și Părinții au învățat la fel ca și Apostolul despre Abel că „atunci când era pe moarte, s-a rugat”⁷¹, atunci „s-a rugat”⁷² este semn al lucrării și nu al încetării din lucrare. Iar „sângele său [care răspândea] o voce mai clară decât trompeta”⁷³ arată pe fratele care a vărsat [sânge] și înfățișează deopotrivă rugăciunea sufletului [lui Abel]. Părintele a spus: „El nu tăcea, ci s-a rugat chiar și atunci când era pe moarte”⁷⁴, nemaimijlocind printr-un mădular trupesc, ci printr-unul duhovnicesc, după cum Apostolul a și zis: *Căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Duhul însuși mijlocește pentru noi cu suspine negrăite*⁷⁵. La fel s-a spus și despre Moise: „El nu vorbea nimic, dar cu suspine negrăite rugându-se”⁷⁶, a auzit pe Domnul zicând: *De ce Mă strigi?*”⁷⁷⁷⁸. Abel și el „s-a rugat”⁷⁹ când a murit. Mai

⁶⁷ Pentru Sfântul Ioan Gură de Aur, vezi s.v. *Ioan Hrisostom* (cca 345-407), în McGuckin, *Dicționar de teologie patristică*, pp. 258-260.

⁶⁸ *Ieș.* 14, 15.

⁶⁹ *I Rg.* 1, 13.

⁷⁰ Sfântul Ioan Gură de Aur, *In Matthaëum*, PG 57, 277, 17-25.

⁷¹ *Ibid.*

⁷² *Ibid.*

⁷³ *Ibid.*

⁷⁴ *Ibid.*

⁷⁵ *Rom.* 8, 26.

⁷⁶ *Rom.* 8, 26.

⁷⁷ *Ieș.* 14, 15.

⁷⁸ Vezi mai sus Sfântul Vasile cel Mare, *Homilia in psalmum CXIV*.

mult decât atât, aceștia nu încetează niciodată să săvârșească aceeași lucrare, întrucât sunt toți drepți. Așadar, când se vorbește despre sufletul cel rațional și inteligibil, trebuie spus și că sufletul animalului este sângele său, dar acesta nu rămâne întotdeauna precum sufletul cel rațional, ci trece în cele dintru care a fost alcătuit. Pe de altă parte, sufletul rațional și inteligibil, chiar și după separarea de trup, așa cum a fost arătat, rămâne precum este, viețuiește și comunică, fiind activ, nu în închipuire, ci în realitate. Întrucât [sufletul] este rațional, cugetător și nematerialnic⁸⁰, bucurându-se de libertatea apropierii de Dumnezeu, Care-l și cârmuiește, tot așa este trimis întru această viață, ca să slujească binefacere pentru folosul multor altora⁸¹.

Să ne uităm și la ceea ce marele Moise spune despre Avraam: „Dându-și ultima suflare și murind la bătrâneți adânci, Avraam, un bătrân plin de ani, s-a adăugat la poporul său cel sfânt al lui Dumnezeu”⁸². Or, un popor sfânt n-ar putea vorbi, dacă n-ar fi viu și activ, așa precum și nici un neam, nici o ceată de oameni n-ar vorbi, dacă n-ar fi în viață și activi, adică având puterea să aducă ofrande, rugăciuni și închinare lui Dumnezeu. Și așisderea cu privire la Rahila spune: *Iar când ea își dădea sufletul, căci a murit...*⁸³; sufletul ei nu a murit, ci doar trupul din pricina despărțirii de el. Prin urmare, încotro merge sufletul său cel plecat? Este foarte clar că acesta merge în *pământul celor vii*⁸⁴. La fel și cu privire la Isaac spune: *Și Isaac a dat ultima lui suflare și a murit și a trecut la*

⁷⁹ Vezi mai sus Sfântul Ioan Gură de Aur, *In Matthaem homiliae XIX*.

⁸⁰ Adică sufletul.

⁸¹ Cf. Evr. 1, 14.

⁸² Fc. 25, 8. Expresia *a fi adăugat (la ai săi)* își trage obârșia din faptul că cel adormit era de obicei înmormântat lângă cei din neamul lui. Aici, Eustratie vorbește despre sufletele poporului celui sfânt al lui Israel.

⁸³ Fc. 35, 18.

⁸⁴ Ps. 114, 9.

*neamul său*⁸⁵, o seminție deosebită de cele lumești și trecătoare, căci mereu rămâne vie și nu moare niciodată, întrucât este întotdeauna în mișcare și niciodată nu rămâne inactivă. Iacov, de asemenea, pare că merge pe aceeași cale, spunând: *Eu am să trec la poporul meu cel sfânt al lui Dumnezeu. Să mă îngropați lângă părinții mei...*⁸⁶, și Iacov, *sfârșind poruncile sale, pe care le-a dat fiilor săi, și întinzându-și picioarele sale în pat, și-a dat sfârșitul și s-a adăugat la poporul său cel sfânt*⁸⁷. Adăugându-se părinților săi și poporului cel sfânt⁸⁸, înseamnă pe de o parte că merge în pământul celor vii⁸⁹, iar pe de altă parte că este pus într-o groapă în țărâna pământului⁹⁰; întregul se dovedește dintr-o parte. Să mă îngropați⁹¹, duce cu gândul la trup, despre care [Moise] a spus: *Căci pământ ești și în pământ te vei întoarce*⁹². Și a fi adăugat la poporul său și părinților⁹³, socotim că acestea înseamnă să faci parte dintre aceia care trăiesc în lumină⁹⁴. Ori, cine este în lumină niciodată nu rămâne inactiv, căci scris este: *Lumina este întotdeauna cu cei drepti*⁹⁵.

Același lucru s-a spus și în Ieșirea de către Dumnezeu lui Moise, în rug: *Eu sunt Dumnezeul părinților tăi, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov*⁹⁶; dar dincolo

⁸⁵ Fc. 35, 29.

⁸⁶ Fc. 49, 29.

⁸⁷ Fc. 49, 33.

⁸⁸ Fc. 49, 29.

⁸⁹ Ps. 114, 9.

⁹⁰ Dan. 12, 2.

⁹¹ Fc. 49, 29.

⁹² Fc. 3, 19.

⁹³ Fc. 49, 29.

⁹⁴ Ps. 55, 13.

⁹⁵ Pilde 13, 9.

⁹⁶ Ieș. 3, 6.

de cuvintele rostite, ce descoperă aceasta? *Dumnezeu*, prin urmare, *nu este Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii*⁹⁷, după cum spune Domnul în Evanghelie, *căci toți trăiesc întru El*⁹⁸. Și dacă *toți trăiesc întru El*⁹⁹, este lesne înțeles că aceștia sunt activi. Dacă nu sunt activi, așa după cum spuneți voi, înseamnă că nu trăiesc. Și a nu fi activ este propriu trupurilor care sunt moarte și fără mișcare.

În cele petrecute cu Datan și Aviron, în cartea *Numerilor*, Moise și Aaron, *căzând cu fețele la pământ*¹⁰⁰, au chemat [pe Dumnezeu], zicând: *Dumnezeul duhurilor și a tot trupul*¹⁰¹. În cuvântul *Dumnezeul duhurilor*¹⁰² se arată că El este Dumnezeu și al sufletelor; ori este cu neputință să existe duhuri moarte și inactive, căci *toți viază întru El*¹⁰³, așa cum a spus Domnul.

Și iarăși, Dumnezeu *a vorbit lui Moise și lui Aaron pe muntele Hor, spunând*¹⁰⁴: *Aaron va fi adăugat la poporul său, căci el nu va intra în pământul pe care Îl voi da fiilor lui Israel*¹⁰⁵. *Să iei dar pe Aaron și pe Eleazar, fiul lui, și să-i sui pe Muntele Hor. Și să dezbraci pe Aaron de haina sa preotească și pune-o pe Eleazar, fiul lui. Și Aaron se va adăuga la poporul său și, fiind adăugat, lasă-l să moară acolo. Și a făcut Moise așa cum îi poruncise Domnul și a murit Aaron acolo, pe vârful muntelui*¹⁰⁶. Cele pe care Dumnezeu le-a spus: *Aaron se va adăuga la poporul său și, fiind adăugat,*

⁹⁷ Lc. 20, 38.

⁹⁸ Lc. 20, 38.

⁹⁹ Lc. 20, 38.

¹⁰⁰ Num. 16, 22.

¹⁰¹ Num. 16, 22.

¹⁰² Num. 16, 22.

¹⁰³ Lc. 20, 38.

¹⁰⁴ Num. 20, 23.

¹⁰⁵ Num. 20, 24.

¹⁰⁶ Num. 20, 25-28.

*lasă-l să moară acolo*¹⁰⁷, nu sugerează nicidecum vreo micșorare, ci mai degrabă o adăugare a unei alte persoane vii și active.

Și în cartea *Deuteronomului* el spune lucruri asemenea: *Și Domnul a grăit lui Moise: Suie-te în muntele acesta al Abarimului și mori pe muntele pe care te sui și te adaugă la poporul tău, cum a murit și Aaron, fratele tău, în Muntele Hor, și s-a adăugat la poporul său*¹⁰⁸. Cu dumnezeiasca Scriptură vorbind atât de des despre plecarea din viața de aici a oamenilor sfinți și despre o adăugare a altor persoane, se arată clar cât de slabă și ușor de desființat este învățătura acelor care susțin că sufletele trec întru neființă și a acelor care cu încredere spun că acestea nu sunt active după moarte, a acelor care socotesc că aceste lucruri sunt amândouă întocmai. Așadar, [sufletele] trăiesc și sunt active. Ori, dacă n-ar fi active, atunci nici n-ar trăi, nici n-ar exista. Sufletele sunt duhuri și acestea sunt într-o mișcare duhovnicească și săvârșesc o lucrare potrivită lor; ele nu dorm niciodată, așa cum de multe ori am mai spus.

Iov, lucrătorul desăvârșit al cucerniciei, zicea acestea: *Cel mic și cel mare acolo sunt tot una, și robul nu se teme de stăpânul lui*¹⁰⁹. *Cine nu cunoaște din toate acestea că mâna Domnului a făcut acest lucru? Nu sunt oare viața fiecărei viețuitoare și sufletul fiecărei persoane în mâna Lui?*¹¹⁰ *Dacă omul moare, el va mai trăi, împlinind zilele vieții sale*¹¹¹. Pot ei oare, potrivit adevărului, căuta ceva mai limpede decât aceasta?¹¹² Biruitorul într-un mare număr de lupte¹¹³ zicând: *Cel mic și cel mare acolo sunt tot una, și*

¹⁰⁷ Num. 20, 23-28.

¹⁰⁸ Deut. 32, 48-50.

¹⁰⁹ Iov 3, 19.

¹¹⁰ Iov 12, 9-10.

¹¹¹ Iov 14, 14.

¹¹² Cf. II Tim. 2, 25.

¹¹³ Adică Iov.